

16. Jesus kommer igjen.

Når menigheten samles søndag formiddag, pleier en å reise seg og si fram trosbekjennelsen Der bekjenner en at Jesus "sitter ved Guds, den allmektige Faders, høyre hånd, skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde".

Jesus – dommeren.

Menneskets aldelsmerke er at det er skapt med vilje og ansvar. Du og jeg er skapt til å ha Gud som Herre, ikke til å være våre egne herrer. Vi er skapt til å ha omsorg for vår neste, ikke til å være kalde, likegyldige eller ukjærlige mot ham eller henne. Vi er skapt til å være forvaltere som tar vare på skaperverket, ikke forbrukere som bare bruker det opp.

Nettopp fordi Gud er vår Herre, er det ikke likegyldig for ham hvordan vi lever. Han vil ikke bare godta at vi gjør opprør mot ham. Han vil ikke bare godta at vi sårer og skader mennesker han har skapt og er glad i. Han vil ikke bare godta at vi ødelegger det skaperverket som han har skapt til sin ære. Jesus vil en dag komme igjen for å stille oss til regnskap for det livet vi har levd. Da vil han, en gang for alle, sette en stopper for synd, urettferdighet og ondskap. Da vil de som har stått Gud imot, enten det er mennesker, åndsmakter eller Djevelen selv, bli overgitt til dom og fortapelse. Et av de viktigste bibelavsnittene om Jesus om dommeren, finner vi i Matt 25,31-46: (Les)

Beretningen avsluttes med ordene: "*Og disse skal gå bort til evig straff, men de rettfærdige til evig liv*".

Bibelen forteller oss at livet har to utganger

Frelsen innebærer et evig liv på en ny jord under en ny himmel. Antakelig er det riktigere å si det slik, enn å si at det er vi som kommer til himmelen, slik en vanligvis uttrykker seg. Da skal vi få leve i personlig samfunn med vår Skaper og Herre. Da er det slutt på all synd og urettferdighet. Da er det ikke mer sorg, sykdom, nød, smerte eller død. Da skal vi få tilbe og prise vår Skaper, Frelser og Herre.

Ellers må vi være litt forsiktige når vi skildrer frelsen. Bibelen bruker mange bilder når den skildrer livet etter døden. Hva som bare er bilder og hva som vil bli konkret virkelighet, er det mange ganger vanskelig å avgjøre.

Det samme må vi si når det gjelder fortapelsen. Mange har kommet i skade for å skildre den med bilder og forestillinger, ofte veldig detaljerte, som Bibelen overhodet ikke gir oss dekning for.

Men et par ting er klart ut fra det Bibelen sier: Det er ikke bare snakk om en tilintetgjørelse eller et liv borte fra Gud. Fortapelsen skildres som en evig tilstand under Guds vrede og straff.

Det Bibelen sier om dette er rystende lesning. Så rystende at vi ikke helt klarer å forholde oss til det. Det er faktisk vanskelig å ta det helt inn over seg.

Den verdenskjente kristne forfatteren, C. S. Lewis, sier om fortapelsen: "Det er ingen lære som jeg mer enn gjerne ville fjerne fra kristendommen enn denne, dersom det stod i min makt" ("The Problem of Pain").

Jeg må bare innrømme at jeg føler det på samme måte som C. S. Lewis. Og det står heller ikke i min makt å fjerne denne læren fra Bibelen.

Midt i alt dette, er det imidlertid én ting vi må holde fram: Jesus kom ikke først og fremst for å dømme oss. Han kom først og fremst for å frelse oss. ”*Gud sendte ikke sin Sønn til verden*

for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham”, sa Jesus (Joh 3,17). Vår oppgave er ikke først og fremst å forkynne fortapelsen. Det vi først og fremst skal forkynne, er at Jesus har gjort det mulig for oss å bli reddet fra dommen og få del i frelsen Gud vil gi oss for Jesu skyld.

Da Paulus skrev til menigheten i Tessaloniki, som da bare hadde eksistert i ca. 9 måneder, sier han at de venter på Guds Sønn fra himmelen, ”han som Gud reiste opp fra de døde, Jesus, som redder oss fra den vredes dom som kommer” (1 Tess 1,10).

Det er altså en redningsmann vi ser fram til å møte når vi ser fram til Jesu komme.

Endetiden

For en tid siden ble en eldre skuespiller spurt om hun var redd for å dø.

”Nei”, svarte hun, ”men jeg er redd for hva som kommer til å skje med meg før jeg dør”.

Jeg satt der foran tv-skjermen og kjente at jeg kunne underskrive på det hun sa. Jeg er også mer redd for hvordan mine siste dager vil bli enn jeg er for selve døden. Jeg er redd for sykdom. Jeg er redd for smerte. Jeg er redd for å bli en såkalt grønnsak i måneder eller år før jeg dør.

Én ting er hva som skal hende med meg før jeg dør. En annen ting er hva som skal skje med den verden jeg lever i før Jesus kommer igjen og skaper en ny himmel og en ny jord. Når jeg leser om dette, kan jeg også bli engstelig. Bibelen sier at i de siste tider skal vi oppleve omfattende epidemier, naturkatastrofer, kriger og forfølgelse av kristne. I og for seg er ikke dette noe nytt. Til en viss grad har en til alle tider opplevd noe av dette. Men omfanget blir større enn tidligere i historien. Betydelig større. Paulus sammenlignet denne vanskelige og vonde tiden med fødselsveer (1 Tess 5,3).

De fleste kvinner ser fram til å få et barn. Men det betyr ikke at de ser med glede fram til selve fødselen, for den kan gjøre forferdelig vondt. Men det som er vondt, åpner for noe stort og fint. Ok. Jeg innrømmer altså at jeg ofte er mer redd for hva som skal skje med meg før jeg dør enn jeg er for selve døden.

Men Bibelen har noen tanker som setter meg litt på plass. Hva gjør det egentlig om jeg må ha det vondt en kort stund før jeg dør, når jeg får en evighet der jeg bare skal ha det godt? Og hvor dumt ville det ikke være å velge å ha det godt en kort stund her på jorden, og så få det vondt i evigheten? Det er blant annet 1 Pet 1,4-7 som minner meg om dette.

Til alle tider har det vært kristne som har studert Bibelen og samtiden sin og prøvd å regne ut når Jesus kommer igjen. Når vi ser hvor mange ganger en har tatt feil, blir vi så avgjort manet til forsiktighet. Likevel blir vi fra mange ulike hold minnet om at kloden og sivilisasjonen er mer truet enn noen sinne. Det er ikke så lett å la være å sammenligne med det Bibelen forteller oss.

Vi er bare nødt til å si et par ord om forfølgelse før vi går videre. Den dagen vi ble Guds barn, fikk vi ikke noe løfte om at vi alltid skal ha det godt i denne verden. Når Jesus tar avskjed med disiplene, sier han: ”*En tjener er ikke større en sin herre. Har de forfulgt meg, vil de også forfølge dere. Har de holdt fast*

på mitt ord, vil de også holde fast på deres” (Joh 15,20). Når Peter skriver til de kristne, sier han: ”Derfor kan dere juble av glede, selv om dere nå en kort tid må ha det vondt i mange slags prøvelser” (1 Pet 1,6).

Muslimere som har tatt imot Jesus, vet noe om dette. I Kina har mange kristne erfart det. Kristne som lever under tøffe forhold i Afrika vet noe om dette. Det kan faktisk være ganske vanskelig å være en kristen i Norge også.

Det er først når Jesus kommer igjen og har skapt en ny himmel og en ny jord, vi er garantert å få det godt – fullkomment godt. Det er dette som gir martyrene mot til å dø for det de tror på. Det er flere kristne martyrer enn mange tror. Vi regner med at ca 300 000 (problematisert antall) dør for sin kristne tro hvert år.

Ser deg i himmelen

Vi var i ferd med å ta avskjed etter at språkskolen var slutt. En nydelig, eldre dame kommer bort til meg, gir meg et varmt håndtrykk og sier, som den naturligste ting av verden: “See you in heaven, if not before”. (“Ser deg i himmelen, om ikke før”) For henne var det det naturligste av verden å si. Det er vel derfor jeg husker henne så godt, selv om det er mer enn 30 år siden jeg møtte henne. Ingen avskjedshilsener har gjort et tilnærmelsesvis så stort inntrykk på meg.

Det er jo dette det hele dreier seg om - å komme til himmelen. Enda en gang skal vi gå tilbake til 1 Tess 1,9-10: **“Dere vendte om til Gud fra avgudene, for å tjene den levende og sanne Gud og vente på hans Sønn fra himmelen, han som Gud reiste opp fra de døde, Jesus som redder oss fra den vredesdom som kommer”**.

En kristen er altså en som venter på at Jesus skal komme igjen for å redde oss fra dommen, døden og fortapelsen. Lenger ut i det samme brevet sier Paulus at ingen vet når Jesus kommer igjen, og at mange vil bli overrasket den dagen det skjer. “Men dere, brødre”, sier han til de kristne, “er ikke i mørket, så dagen skulle overrumple dere som en tyv” (1 Tess 5,4).

Vi som er kristne, vet altså heller ikke når Jesus kommer igjen. Likevel er vi forberedt på det. Vi er så forberedt på det at det ikke blir noen overraskelse for oss den dagen dette skjer. Det er akkurat dette vi har sett fram til!

Det er mange måter å forkynne Jesu gjenkomst på. Dessverre har både voksne og barn mange ganger blitt unødig redde på grunn av forkynnere som har tordnet ut over forsamlingen noe i retning av “Pass dere, for nå kommer han snart! Og nåde dere om dere ikke da har deres sak i orden!” Selv om vi ikke kan underslå det alvorlig som er forbundet med at Jesus kommer igjen, blir en slik forkynnelse for ensidig. Bibelen forkynner nemlig Jesu gjenkomst vel så meget som en trøst og en oppmuntring for de troende. “For Gud har ikke bestemt oss til vrede, men til å vinne frelse ved vår Herre Jesus Kristus. Han døde for oss for at vi, enten vi våker eller sover, skal leve sammen med ham. Derfor må dere oppmuntre og oppbygge hverandre, som dere også gjør” (1 Tess 5,9-11). Han som kommer, er han som døde for mine synder. Han som kommer, er han som elsker meg med en uendelig kjærlighet. Han som kommer, er han jeg har hatt personlig fellesskap med helt fra den dagen jeg ble en kristen. Han som kommer, er han som har kalt meg “venn”, ikke “tjener”. Siden avslutningen av språkskolen i 1975

har jeg også begynt å bruke denne avskjedshilsenen. "See you in heaven if not before".

Jeg synes det er en flott hilsen.